

Nu

Oké, tijd voor een bekentenis. De afgelopen twee jaar heb ik jullie allemaal gevraagd om me drie dingen over jezelf te vertellen. Maar ik heb jullie nooit iets over mijzelf verteld. Wat jullie waarschijnlijk niet erg eerlijk vonden.

Maar het is op dit moment één uur 's nachts. Ik zit achter in een auto op weg naar Londen en heb besloten om openheid van zaken te geven.

Dus daar gaan we dan.

1. Ik ben achtentwintig, ik heb taaislijmziekte en ik had eerlijk gezegd nooit verwacht zo lang te zullen leven.
2. Twee uur geleden ben ik gebeld door mijn transplantatiecoördinator – ze hebben nieuwe longen voor me.
3. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Ook opgewonden. Maar vooral bang. Omdat er iets heel groots gaat gebeuren en ik een lafaard ben en automatisch van het ergste uitga.

Dus nu weten jullie de reden voor deze onthulling. Het komt erop neer dat ik wil dat jullie snappen waarom dit misschien wel de laatste keer is dat ik iets voor de website schrijf. Hoewel ik natuurlijk met heel mijn hart hoop dat dat niet zo is.

Nog één ding. Dank, dank, DANK, aan de prachtfamilie van de donor voor dit geschenk, voor de ongelooflijke kans die jullie me hiermee geven. Ik zal jullie dankbaar zijn tot aan mijn dood en

Hallie stopte, las wat ze had geschreven en wiste de laatste zin. In plaats daarvan typte ze: *Ik hoop dat jullie beseffen hoe bijzonder jullie zijn. Ik zal jullie moed, jullie vriendelijkheid en vrijgevigheid nooit vergeten.*

Kleine regendruppeltjes bespikkelden de voorruit. Hallie staarde de warme, donkere zomernacht in terwijl ze een bord passeerden met de tekst LONDEN 40 KILOMETER. De straatlantaarns gloeiden, en slechts in enkele huizen brandde nog licht; bijna iedereen sliep op dit tijdstip. Het zou echter niet lang meer duren voor de zon opkwam, en er wekkers rinkelden, en de mensen verdergingen met hun gewone leventje zonder er ook maar een moment bij stil te staan hoe wonderbaarlijk het was dat ze een gewoon leventje leidden.

Om gewoon in en uit te kunnen ademen, dat was behoorlijk wonderbaarlijk...

Ineens drong de onontkoombaarheid van alles weer tot haar door. Natuurlijk, de kans bestond dat er geen weefselmatch was en dat de transplantatie niet doorging. Daarom had ze haar bericht ook nog niet naar de website geüpload. Maar voor hetzelfde geld lag ze over een paar uur al op een operatietafel en kreeg ze de longen van iemand anders. En wie weet wat er daarna zou gebeuren?

Hoeveel mensen zouden lezen wat ze had geschreven? Wat zouden ze denken?

Terwijl Hallie achteroverleunde, dacht ze aan de zin die ze had gewist, en ze wou dat ze de tekst van het liedje dat door haar hoofd speelde net zo eenvoudig kon wissen. Het was een fantastisch liedje, een liedje dat mensen graag zongen op karaoke-avondjes. En dan zong iedereen altijd uit volle borst het refrein mee.

Ze kende de tekst niet precies uit haar hoofd, maar de laatste zin uit het refrein was zo iets als: *This could be the day that I die... this could be the day that I die...*

Dit kan de dag zijn waarop ik doodga. Nou ja. Blijkbaar hadden haar hersens hun gevoel voor humor nog niet verloren. Dat was al wat.

Eerder

‘Hé, hoi, hoe gaat-ie? Waar ben je?’

Hallie vrolijkte helemaal op bij het horen van Bea’s stem. ‘Wil je dat echt weten? Oké, dan zal ik het je vertellen. Maar je zult zó jaloers zijn!’

‘Nou, vertel!’

‘Ik ben in Venetië en ik zit op het terras van Caffè Florian, op het San Marcoplein. De zon schijnt, de kerkklokken luiden en de ober heeft net een fles ijskoude prosecco voor me opengemaakt.’

‘Ziet die ober er goed uit?’

‘Wat dacht je? Dit is Venetië! Natuurlijk ziet hij er goed uit. En hij kijkt me ook aan met zo’n blik van... Nou ja, je weet wel,’ zei Hallie.

‘Hm, en hoort hij ook alles wat je zegt?’

‘Dat geeft niks, hij spreekt geen woord Engels. Misschien dat ik hem straks ga verleiden. Hij heeft wel iets van Bradley Cooper.’

‘Weet je zeker dat je niet Tommy Cooper bedoelt?’

‘Heel grappig.’

‘Zijn er daar ook duiven?’

‘Het stikt ervan.’

‘Mijn moeder is ook eens op het San Marcoplein geweest. En toen heeft er een duif op haar kop gepoept.’

‘Lekker dan.’

‘Ze was ontzettend boos,’ vertelde Bea. ‘Ze was nog speciaal voor de vakantie naar de kapper geweest. Als ik jou was, zou ik daar maar niet te lang blijven zitten. Die Italiaanse duiven zijn echt heel erg.’

‘Oké, je hebt me overtuigd. Ik spring meteen in mijn helikopter en kom naar huis.’

‘Dat lijkt me inderdaad het beste. Zal ik na mijn werk even langskomen?’

‘Dat zou leuk zijn.’

‘Dan zie je me rond zevenen. Tot later.’

Hallie legde de telefoon neer en trok het dekbed recht. Ze ging wat lekkerder zitten en probeerde de kussens weer goed te leggen. Het was een ware kunst om in bed te liggen zonder voortdurend

te gaan verliggen en almaar alles recht te moeten leggen, en ze had dat kunstje nog steeds niet helemaal onder de knie. Haar rug hol maken, haar schouders uitrekken, met haar achterste wiebelen en haar hoofd ronddraaien, dat waren zo ongeveer de trucs.

Toen ze alles weer min of meer onder controle had, keek ze naar buiten, waar de avond viel. Het was de week voor kerst, en overall brandden kleurige lampjes. Ze had vanuit haar bed beslist het mooiste uitzicht op het dorp: links de hoofdstraat; rechts de rivier de Windrush met zijn lage stenen brug en de rij honinggele winkels, hotels en huizen aan de andere kant van het water. Vanuit haar bed kon ze alles in de gaten houden, ze kon zien waar de mensen die ze kende, heen gingen, en ze kon de gestage stroom toeristen volgen, die ronddwaalden door Carranford, dat zichzelf had uitgeroepen tot het kroonjuweel van de noord-Cotswolds.

Natuurlijk waren er 's winters minder toeristen, maar nog steeds genoeg om lekker naar mensen te kunnen kijken, en ook om de toeristenwinkeltjes open te kunnen houden. Op het ogenblik liep er weer een buslading toeristen rond die foto's maakten, de winkels in en uit liepen en niet alleen souvenirs kochten die ze niet nodig hadden, maar ook kerstcadeautjes voor vrienden en familie thuis. Zo te zien zouden er dit jaar heel wat mensen een feestelijk ingepakte paraplu met taferelen uit Carranford krijgen. Bea moest er alleen vandaag al meer dan tien hebben verkocht.

Nog acht dagen en dan was het Kerstmis. Hallie probeerde zich niet af te vragen of dit haar laatste kerst zou zijn, vooral niet omdat zulke vragen niet hielpen en ook niet te beantwoorden waren. Het enige antwoord was altijd weer: *zou kunnen*.

Maar dat gold in feite voor iedereen.

Vastbesloten er niet meer aan te denken, zette ze haar iPad aan om te kijken of ze mail had. Ze zag dat er die middag nog een paar mailtjes waren gekomen van bezoekers van de website. Fijn, dan had ze tenminste iets te doen tot Bea kwam. Niks geen gesomber meer over dat dit misschien wel haar laatste kerst was; er waren belangrijker problemen op de wereld, zoals hoe een meisje de ontdekking moest verwerken dat ze onbedoeld had gedatet met een tweeling, en hoe een man van middelbare leeftijd zijn feestdagen het best kon verdelen tussen zijn saaie vrouw en zijn opwindende minnares.

Hallie was de website tijdens een lang en bijzonder eentonig ziekenhuisverblijf begonnen. Want vond niet iedereen het leuk om vragenrubrieken te lezen? Zij in elk geval wel. Ze had ze gewoon verslonden en ze had ook altijd geprobeerd oplossingen voor de problemen te bedenken. En ze had zich wild geërgerd als er naar haar mening een verkeerd advies werd gegeven, terwijl ze zelf een veel betere oplossing had.

Om een einde aan haar frustratie te maken was ze zelf een website begonnen waarin ze haar goede raad kwijt kon.

En dat had ze niet gedaan door zich te presenteren als de arme Hallie met de slechte longen, die waarschijnlijk niet lang meer te leven had. Dat zou alleen maar averechts hebben gewerkt, dat wist ze gewoon. Nee, wanneer mensen problemen hadden, dan waren die problemen voor hen gewoon overweldigend, en dat hadden anderen maar te begrijpen. Ze moesten zeker niet het gevoel krijgen dat hun problemen niets voorstelden in vergelijking met die van degene die hun raad gaf.

Dus was ze vanaf het begin anoniem geweest, en dat was altijd zo gebleven. Het enige wat de lezers van haar wisten, was dat ze een vrouw was. De website heette www.driedingenoverjou.com, en iedereen die met een probleem aan kwam zetten, moest eerst drie dingen over zichzelf vertellen. Ze mochten zelf weten of dat kleine of grote dingen waren, maar het zei altijd iets over hun karakter, en Hallie gebruikte ze om een beter inzicht te krijgen in de mensen die haar om raad vroegen.

Natuurlijk had ze de eerste weken geen lezers gehad en dus ook geen vragen, gewoonweg omdat niemand van het bestaan van de website af wist. Ze had dus zelf maar problemen verzonnen of overgenomen uit oude tijdschriften en daar in haar eigen woorden antwoord op gegeven aan niet-bestaande mensen.

Dat had echter niet lang geduurd. Dankzij de kracht van de social media werd haar website al snel ontdekt, en mensen wezen hun vrienden erop. Het aantal hits steeg gestaag, en Hallies volgers begonnen haar hun eigen problemen voor te leggen, wat heel fijn was, want omdat ze nu zelf niets meer hoefde te bedenken, hield ze meer tijd over om zich in de onderwerpen te verdiepen en de best mogelijke antwoorden te bedenken.

De populariteit van de website was sindsdien alleen maar toe-

genomen. Hallies lezers kenden haar als Rose, wat haar tweede naam was. Bezoekers van de website mochten ook zelf met raadgevingen komen, maar zij was degene die besloot om ze wel of niet te plaatsen. Over het algemeen vonden mensen Rose' antwoorden erg goed en haar omgang met haar volgers volmaakt. Ze was warm, grappig en meelevend, en dat werd gewaardeerd.

En op haar beurt waardeerde Hallie haar lezers ook.

Ze klikte het eerste mailtje aan.

Beste Rose,

1. Ik ben brandweerman.
2. Ik speel rugby.
3. Ik ben bang voor het donker.

Ik ben zesenvestig, bijna twintig jaar getrouwd, en mijn vrouw weet niet dat ik graag in dameslingerie rondloop. Nou ja, dat weet dus niemand. Mijn probleem is dat mijn schoonmoeder vorige week, toen ik op mijn werk was, mijn auto heeft schoongemaakt. Omdat ze nogal een pietje-precies is, heeft ze de reserveband uit de kofferbak gehaald en mijn beha en slipje gevonden.

En nu beschuldigt ze me ervan dat ik een verhouding heb, en ze eist dat ik het aan mijn vrouw opbiecht. Ik weet hoe mijn schoonmoeder is – ze zal niet rusten voor ik dat heb gedaan. Dus wat kan ik volgens jou het best opbiechten, Rose? Dat ik een ontrouwe echtgenoot ben of dat ik een travestiet ben? Ik weet echt niet welke van de twee ze het makkelijkst zal accepteren.

Oké...

In het tweede mailtje stond:

1. Ik ben lelijk.
2. Ik ben dik.
3. Ik haat mijn leven.

Er zit bij mij een jongen in de klas die ik echt heel leuk vind, maar hij ziet me gewoon niet staan. Eerst dacht ik

dat het kwam omdat ik niet mager genoeg was, want zo te merken valt hij op dunne meisjes, dus ben ik in oktober gestopt met eten, en ik ben twintig kilo afgevallen, maar hij heeft nog steeds geen belangstelling voor me.

Wat is er mis met me, en hoe krijg ik hem zover dat hij verliefd op me wordt? Ik wil alleen maar gelukkig zijn. Denk je dat het zal lukken als ik nog dunner word? Help me, Rose, ik ben zo ongelukkig dat ik het liefst dood zou willen. Vertel me alsjeblieft wat ik moet doen.

Hallie had medelijden met de diepongelukkige tiener. Ze zou dit mailtje het eerst beantwoorden. Dat arme kind kon wel een beetje liefde gebruiken.

2

Het was de avond voor kerst, en Tasha Sykes kwam tot de ontdekking dat het niet zo'n slim idee was geweest om te gaan winkelen, terwijl ze over drie uur op het vliegveld moest zijn.

Maar ze had nu eenmaal wat lastminutedingetjes moeten kopen en ze had ook niet verwacht dat er zoveel mensen zouden zijn die net zo ongeorganiseerd waren als zij. In de winkels was het warm en druk, buiten kreeg ze steken in haar neus van de bijtende kou, en ondertussen werd ze gebombardeerd met sms'jes van vrienden die wilden weten waarom ze de avond daarvoor zo snel van het feest was vertrokken.

Tasha negeerde de sms'jes; haar vrienden wisten inmiddels wel hoe ze in elkaar stak. Ze leken het erger te vinden dan zichzelf dat ze nog steeds single was en probeerden haar continu aan mannen te koppelen voor wie ze niet de minste belangstelling kon opbrengen. Gisteren was weer zo'n avond geweest, een chic feestje in Hampstead vol stelletjes en één brave ziel die er voor haar naartoe was gelokt.

Arme man.

God, het was een regelrechte ramp geweest. En het punt was

dat hij echt aardig leek. Hij heette Tom, hij zag er redelijk goed uit en hij was accountant, wat best eens van pas kon komen. Verder was hij beleefd en onderhoudend geweest, hij had belangstelling voor haar getoond, en hij kleepte zich ook goed.

Ze had zich bijna – *bijna* – kunnen voorstellen dat ze een afspraakje met hem zou maken, ware het niet dat...

‘Zijn wat?’ fluisterde Jeannie in de keuken. ‘Zijn oren? Wat is er in godsnaam mis met zijn oren?’

‘Ze zijn harig.’ Tasha vond het vreselijk om te zeggen, want ze wist precies hoe het overkwam.

Jeannie maakte een gebaar alsof ze wilde zeggen: nou en? ‘Hij is een man. Dat soort dingen komen voor.’

‘Ja, maar het is een beetje smerig. Ik vind het niet fijn om naar te kijken.’

‘Dan kijk je er toch niet naar!’

‘Ja, maar dan weet ik nog steeds dat ze er zijn.’

‘En dat is het enige aan hem wat je niet bevalt?’

Hulpeloos haalde Tasha haar schouders op; waarschijnlijk was het niet het enige, maar meer kon ze op dit moment niet bedenken. ‘Ik kan er toch niks aan doen dat ik dat vind?’

‘Maar als je hem wat beter leert kennen, kun je toch zeggen dat hij ze moet scheren?’ opperde Jeannie. ‘Of je doet het zelf met Veet. Dan kun je hem eens lekker verwennen!’

‘Weet je wel hoe weerzinwekkend dat klinkt?’ Alleen bij de gedachte al werd ze onpasselijk.

‘Ik had in het begin hetzelfde met Barry’s teennagels, maar nu let ik er niet eens meer op!’

Het werd almaar erger. ‘Ik moet sowieso vroeg naar bed,’ zei Tasha. ‘Ik ga er maar eens vandoor.’

‘Weet je wat jouw probleem is, je bent gewoon te kieskeurig. We vinden allemaal leuke mannen voor je, en jij wilt ze niet eens een kans geven. Ze hebben altijd wel iets wat je niet bevalt.’

‘Ik ben niet te kieskeurig. Ze moeten gewoon... goed zijn.’

‘Je bedoelt volmaakt.’ Jeannie wond er geen doekjes om. ‘En dat is precies het probleem. Jij bent ook niet volmaakt. Niemand is volmaakt. Als je soms wacht op een man waar helemaal niets mis mee is... Nou, dan kun je het net zo goed meteen opgeven, want zo’n man bestaat niet.’

Wat ongetwijfeld waar was, maar Tasha kon er niks aan doen dat ze het zo voelde.

Bovendien, harige oren. Bah!

Tegen de middag was ze bijna klaar; ze had zo'n beetje alles op haar lijstje kunnen doorstrepen. Toen ze beladen als een pakezel Marks & Spencer uit liep, kwam ze bijna vast te zitten in de draaideur. Ze had het bloedheet en kreeg een nogal claustrofobisch gevoel in haar grote roze jas. En twee armen leken gewoon niet genoeg voor alles wat ze had gekocht. Ze kreeg overal pijn, en met al die tassen was ze zo breed geworden dat ze steeds tegen mensen op botste...

Goed, hier moest iets aan gedaan worden. De drie dingen die ze via internet had besteld en bij de winkel had afgehaald, waren veel kleiner dan de dozen waarin ze waren afgeleverd. Vastbesloten zette Tasha de berg aankopen op de grond en verwijderde al het overbodige verpakkingsmateriaal, zodat ze met minder tassen toe kon. Zo, dat was al veel beter. Opgetogen over haar organisatorisch vermogen propte ze de stukken karton en de lege plastic tassen in een afvalbak. Toen rolde ze even met haar pijnlijke schouders en pakte de overgebleven tassen op. Oké, nog steeds zwaar, maar veel makkelijker te dragen. En ze zou er waarschijnlijk ook geen kinderen meer mee tegen de grond maaïen.

Zo, alles weer onder controle. Nu alleen nog een doos knalbonbons en de zilveren sjaal voor haar moeder, en dan was ze klaar.

Tevreden ging ze op weg naar de laatste winkel. Toen ze de winkeldeur opendeed, hoorde ze haar lievelingskerstliedje spelen, en een vlaag koele, heerlijk geurende lucht vulde haar longen. Ze hoorde een klein meisje zeggen: 'Mama, kijk eens naar die mevrouw in die roze jas. Mooi, hè?' Plotseling had ze weer vrede met de wereld. Een golf van blijdschap overspoelde haar. Vanmiddag zou ze het vliegtuig nemen naar haar moeder in Zuid-Frankrijk, waar ze samen de kerst zouden doorbrengen... Volmaakter kon toch niet?

Twintig minuten later was er van haar vreugde weinig meer over, en leken er ijsskoude vingers om haar hart te liggen, terwijl ze met haar eigen vingers voor de derde keer haar handtas en zakken doorzocht.

‘Hij moet hier ergens zijn. Dat moet gewoon, want in de vorige winkel had ik hem nog...’

In de rij achter haar nam de irritatie hoorbaar toe.

‘Nou, dan zou ik maar even gaan kijken of hij daar soms nog ligt,’ zei de opvallend onsympathieke kassajuffrouw.

‘Maar ik weet zeker dat ik hem daar niet heb laten liggen, ik had hem in mijn hand...’ Een mens kon onmogelijk nadenken wanneer MERRY CHRIIIIIISSTMAAAAAS van Slade uit de luidsprekers bulderde en de paniek toesloeg.

De man achter haar in de rij zei luid: ‘Sorry, maar mijn parkeertijd is bijna om. Kan ik nu afrekenen?’

‘Ja.’ Het meisje achter de kassa schoof Tasha’s spullen opzij en pakte het mandje van de volgende klant aan.

O god, waar was haar creditcard? Wat had ze ermee gedaan? Met een misselijk gevoel doorzocht ze voor de zoveelste keer haar zakken. Drie dagen geleden was haar bankpasje in tweeën gebroken toen ze er het ijs mee van de voorruit had willen krabben, en het nieuwe pasje was er nog niet.

En nu was haar creditcard ook nog verdwenen. Een ramp, een regelrechte ramp!

‘Als hij gestolen is, moet u hem laten blokkeren,’ bracht een vrouw in de rij haar in herinnering.

Gestolen...

Tasha zag voor zich hoe iemand de kaart opraapte die ze uit haar zak had laten vallen. Daar konden ze enorm veel geld vanaf halen, zelfs in twintig minuten. Ze knikte. ‘Maar ik weet niet welk nummer ik moet bellen om te melden dat hij is gestolen.’

‘Dat weet ik ook niet,’ zei de vrouw. ‘Maar ik weet wel dat dat nummer achter op de creditcard staat,’ voegde ze er nog behulpzaam aan toe.

Nadat Tasha haar tassen weer had verzameld, haastte ze zich de winkel uit. Toen ze in M&S met al haar tassen in de weer was geweest, was het niet gelukt om de creditcard weer netjes in haar overvolle portemonnee te steken. Ze zag het ineens allemaal weer voor zich; ze had hem zolang in een van de plastic tassen laten glijden. Haar hart sloeg over van optimisme toen ze bedacht dat ze de bewuste tas tijdens haar reorganisatie in een afvalbak had gepropt.

Hetgeen betekende, hoopte ze... dat haar creditcard in de afvalbak lag.

Buiten adem en hijgend stond ze even later naar de afvalbak te kijken, opgelucht dat hij nog niet was geleeagd, maar enigszins geschrokken van de hoeveelheid troep die erin was gepropt nadat zij haar plastic tassen erin had gestopt. Het ergste was nog wel een schuimplastic verpakking van een half genuttigde döner kebab waarvan het vet op de spullen eronder droop.

En het zou ook een stuk eenvoudiger zijn geweest als het een open bak was geweest, maar nee, dit was zo'n vierkant, brievenbusachtig geval met spleten aan de zijkant. Hoewel de spleten gelukkig wel iets breder waren dan die van een brievenbus.

Nou ja, niks aan te doen. Tasha zette haar vele tassen op de stoep, trok haar roze wollen jas uit en stroopte de mouwen van haar zwarte jurk op...

Bah, dit was echt heel smerig. Haar handen zaten meteen onder de chilisaus, en er plakten stukjes sla aan haar blote arm, en ze voelde ook gesmolten ijs over haar vingers lopen. Verder zag ze nog sigarettenpeuken, slap geworden patat en iets heel slijmerigs wat niet meer te identificeren was.

'Heb je honger? Je kunt wel een hamburger van ons krijgen, hoor, als het zo erg is!'

Heel fijn, dat kon ze er nog wel bij hebben. Een stelletje pubers met skateboards en steppen bleef om haar heen staan.

'Ik heb daarnet nog een ouwe dronkenlap in die bak zien kotsen,' riep een van de jongens.

'En hij heeft er ook in gepist,' viel een vriendje hem bij.

De jongens barstten allemaal in lachen uit.

Ach, dat zeiden ze vast alleen maar om haar op te fokken. Zonder aandacht aan de jongens te schenken, ging Tasha op haar hurken zitten en leunde tegen de ijsskoude gietijzeren afvalbak om er nog dieper in te kunnen wroeten. De jongens stonden nog steeds te grinniken, en er bleven ook andere mensen naar haar staan kijken, terwijl ze tastend haar weg zocht in het donker, op zoek naar een eenzame creditcard in een verfrommelde plastic tas...

'Zou je je hand daar even uit kunnen halen?' blafte een vrouw met een scherp gezicht haar toe. In haar hand had ze een koffie-beker.

‘Ik zoek iets.’

‘Dat kan zijn, maar ik moet iets weggooien en ik heb haast.’

‘Sorry, maar...’

Te laat; de vrouw had de kartonnen beker al in de bak gooid.

Terwijl Tasha de lauwe cappuccino over haar arm voelde lopen, mompelde ze binnensmonds: ‘En u ook een prettige kerst.’

‘En er zal ook wel hondenpoep in zitten.’ De jongens lagen inmiddels in een deuk en probeerden elkaar te overtroeven met steeds smeriger opmerkingen. Een van hen reed op zijn skateboard rondjes om de bak heen, en het geluid van de wieltjes die dreigend vlak langs haar voeten zoefden, maakte het er niet beter op.

‘Oké, jongens, zo kan het wel weer. Wegwezen.’

Het was een beheerste stem, die duidelijk toebehoorde aan iemand die totaal niet onder de indruk was van een stelletje jongens in hoodies en die zonder enige moeite de touwtjes in handen nam. Omdat de man die had gesproken achter Tasha stond, kon ze zijn gezicht niet zien, maar hoe dan ook was ze blij dat hij er was.